

דאמְעֵיתָא בְּנוּיִיהוּ, אֲזִדְהַר בְּזוּהְרָא דְמֵאֲרָךְ. כָּל אֵינּוּן מֵאֲרִי
 דְּעֵינִין, אֲסִתְּכּוּן וּפְקִחוּ עֵינֵיכּוּן, וְתִזְכּוּן לְהֵאֵי נְהִירוֹ, לְהֵאֵי עֲדוּנָא,
 אֲלֵין אֵינּוּן בְּרַכָּאן דְּנִגְדֵי מְלַעֲיֵלָא, מֵאֵן דְּזָכִי, גְּלַגְלָא סְלָקָא אֲסַחַר
 לִימִינָא, וְאֲנִגִּיד וְאֲמַשִּׁיךְ לְהֵהוּא דְּזָכִי, וְאֲתַעְדֵן מֵאֲלֵין בְּרַכָּאן
 עֲלָאִין דְּזִהְרֵן, וּפְאִין אֵינּוּן דְּזָכָאן בְּהוּ.

וְכֵד לָא זָכִי, גְּלַגְלָא אֲסַחַר, וְהֵהוּא מְנִרְזָפָא דְלִסְטֵר שְׂמֵאֲלָא, אֲסַחַר
 וְנַחַת לְתַתָּא, וְאֲמַשִּׁיךְ דִּינָא עַל הָאֵי דְלָא זָכִי, וְקָלָא נְפַקְתָּ, וְוִי
 לְאֵינּוּן חֲתִיבִין דְלָא זָכוּ. מֵהֵהוּא סְטָרָא, נְפִיק אֲשָׂא דְשִׁלְהוּבָא
 דְדְלִיק, דְשִׁאֲרֵי עַל רִישֵׁיהוּן דְחֲתִיבֵיָא. וּפְאִין אֵינּוּן, כָּל אֵינּוּן דְאֲזִלוּ
 בְּאוּרַח קְשׁוּט בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, לְמִזְבֵּי לְהֵהוּא נְהוּרָא עֲלָאָה, בְּרַכָּאן
 דְּצַחְצַחוּן, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה נח) וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נַפְשֶׁךָ (עד
 כאן תוספתא):

**תָּא חֲזִי, כָּל בְּרַכָּאן עֲלָאִין, כְּלָחוּ אֲתַמְסְרוּ לְהֵאֵי
 דְרַגָּא, לְבְרַכָּא לְכֻלָּא. וְאַף עַל גַּב דִּלִּית לָהּ
 נְהוּרָא מְנִרְמָה, כָּל בְּרַכָּאן, וְכָל חִידוֹ, וְכָל טִיבוֹ, כְּלָחוּ**

לשון הקודש

לְמִטָּה, וּמִמְשִׁיכָה דִין עַל זֶה שְׁלֵא זֹכָה,
 וְקוּל יוּצֵא: אוֹי לְאוֹתָם רְשָׁעִים שְׁלֵא
 זָכוּ. מֵאוֹתוֹ צֵד יוּצֵאת אִשׁ שֶׁל שְׁלֵהֶבֶת
 שְׂדוּלְקֵת, שְׁשׁוּרָה עַל רְאִשֵׁי הָרְשָׁעִים.
 אֲשֶׁרִיהֶם אוֹתָם כָּל אוֹתָם שֶׁהִלְכוּ בְּדֶרֶךְ
 אֲמֵת בְּעוֹלָם הַזֶּה לְזוֹבוֹת לְאוֹתוֹ אוֹר
 עֲלִיוֹן, בְּרַכּוֹת מְצַחְצַחוֹת, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 (ישעיה נח) וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נַפְשֶׁךָ. עַד כֵּאן

התוספתא

**בֵּא רָאָה, כָּל הַבְּרַכּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, כְּלָן
 נִמְסְרוּ לְדִרְגָּה הַזֹּאת לְכַרְךָ אֵת הַכּל. וְאַף
 עַל גַּב שְׂאִין לָהּ אוֹר מֵעֲצָמָה, כָּל
 הַבְּרַכּוֹת וְכָל הַשְׂמֵחָה וְכָל הַטּוֹב, כְּלָם**

הַיְמִנִית, קוֹרֵאת בְּחֵיל וְאוֹמֵרֵת: זֶה־
 שְׂזוּהָרִים שְׁעוּלָה וְיוֹרֵד, שְׁנֵי אֲלָפֵי
 עוֹלָמוֹת הָאֵירוּ. עוֹלָם הָאֲמֻצַּע בְּתוֹכָם
 הָאֵר בְּזִהְרֵ רַבּוּנָךְ. כָּל אוֹתָם בְּעֲלֵי
 הָעֵינַיִם הִסְתְּכּוּ וּפְקִחוּ עֵינֵיכֶם, וְתִזְכּוּ
 לְאוֹר הַזֶּה, לְעֲדוּן הַזֶּה. אֵלוּ הֵן בְּרַכּוֹת
 שְׁשׁוּפְעוֹת מְלַמְעֵלָה, מִי שְׂזוּכָה, גְּלַגְלָא
 עוֹלָה סוֹבֵב לִימִינָה, וְשׁוֹפֵעַ וּמוֹשֵׁךְ
 לְאוֹתוֹ הַזּוֹכָה, וּמֵתַעְדֵן מִבְּרַכּוֹת אֵלוֹ
 הָעֲלִיּוֹנוֹת הַזּוֹהֵרוֹת. אֲשֶׁרִיהֶם אוֹתָם
 שְׂזוּכִים בְּהֶם.

וּבְשִׁלָּא זֹכָה, גְּלַגְלָא סוֹבֵב, וְאוֹתָהּ
 מְנִרְפָּה שֶׁל צֵד שְׂמֵאל סוֹבֵבֵת וְיוֹרֵדֵת

קַיִמִין בָּהּ, וּמְנָה (קו"מ) נִפְקִין, וְעַל דָּא אֲתַקְרִיאת פּוֹם
שֶׁל בְּרָכָה. וְאַקְרִי בְרָכָה מִמָּשׁ, כְּמָה דְכָתִיב, (משלי י'
בְרַבַּת ה' הִיא תַעֲשִׂיר, וְעַל דָּא כָתִיב, (דברים לג) וּמִלֵּא
בְרַבַּת ה' יָם וְדָרוֹם יִרְשָׁה.

וּבְגִין כֶּן אֵית לָהּ בְּכֻלְהוּ שְׂיֹור, וּמְכַלְהוּ אֲתַמְלִיָּיא,
וּמְכַלְהוּ אֵית בָּהּ, וְאַתְּבְּרָא מְכַל (דף רלד ע"א)
אֵינֻון בְּרָכָאן עֲלָאִין, וְאַתְמַסְרוּ לָהּ בְּרָכָאן לְבְּרָכָא,
מְנַלְן. דְּאָמַר רַבִּי יִצְחָק, יַעֲקֹב בְּרִידָ לְבָנוֹי דְּיוֹסָף,
מֵאַתֵּר דָּא דְכָל בְּרָכָאן אֲתַמַּסְרוּ בִּידֵיהּ לְבְּרָכָא, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (בראשית יב) וְהָיָה בְרָכָה. מְכָאן וְלַהֲלָאָה
בְּרָכָאן אֲתַמַּסְרוּ בִּידָדָּ.

תָּא חַזִּי, כְּגֻוּנָא דָּא אֵנֻן מְכַרְכְּן וּמְשַׁבְּחִין לְשִׁמָּא
דָּא, וְעַל דָּא הֲלִילָא, דְּאֵינֻון יוֹמִין דְּקַאמְרִי
הֲלִילָא. דְּאָמַר רַבִּי חֲזִיָּא בְּהֲלִילָא צְרִיכִין ג' דְּרַגְוִין.

לשון הקודש

בְּרָכוֹת לְבִרְךָ. מַגִּין לָנוּ? שְׂאָמַר רַבִּי
יִצְחָק, יַעֲקֹב בְּרַךְ אֶת בְּנֵי יוֹסֵף מִמְּקוֹם
זֶה שֶׁכָּל הַבְּרָכוֹת נִמְסְרוּ בִּידוֹ לְבִרְךָ,
כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (בראשית יב) וְהָיָה בְרָכָה.
מְכָאן וְהֲלָאָה הַבְּרָכוֹת נִמְסְרוּ בִּידָדָּ.

בַּא רְאָה, כְּמוֹ זֶה אָנוּ מְכַרְכְּבִים
וּמְשַׁבְּחִים אֶת הַשֵּׁם הַזֶּה, וְעַל זֶה הַלֵּל,
שְׂאוֹתֶם יָמִים שְׂאוֹמְרִים הַלֵּל. שְׂאָמַר

עוֹמְדִים בָּהּ וּמְנָה (עוֹמְדִים) יוֹצְאִים, וְעַל
זֶה נִקְרְאָת פּוֹם שֶׁל בְּרָכָה, וְנִקְרְאָת
בְּרָכָה מִמָּשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (משלי י'
ה' הִיא תַעֲשִׂיר. וְעַל זֶה כְּתוּב (דברים לג)
וּמִלֵּא בְרַבַּת ה' יָם וְדָרוֹם יִרְשָׁה.

וְלָכֵן יֵשׁ לָהּ בְּכָלֶם שְׂיֹור, וּמְכָלֶם
מִתְמַלְאָת וּמְכָלֶם יֵשׁ בָּהּ, וּמִתְבְּרָכָת
מְכָל אוֹתָן בְּרָכוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְנִמְסְרוּ לָהּ

חֲסִידִים, צְדִיקִים, וְיִשְׂרָאֵלִים. (ס"א בגין ד'אסתלק יקרא דקדשא ברין
 הוא על פלא באלין ב'רנין) חֲסִידִים, מִסְטָרָא דִּימִנָא, צְדִיקִים
 מִסְטָרָא דְשִׂמְאָלָא, וְיִשְׂרָאֵל מִכָּל אֵינוּן סְטָרִין, בְּגִין
 (ד'ישירים) ד'יִשְׂרָאֵל כְּלִילָן מְבֻלְהוּ, וְעַל דָּא אִסְתַּלַּק
 תּוֹשְׁבֵיחֲתָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְבֻלָא, וְכֵן כָּבַל אֶת־ר
 ד'יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַן לִיהּ לְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִתְתָא,
 אִסְתַּלַּק יְקָרִיהּ בְּכֻלָּא:

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפוּ וְגו', רַבִּי אַבְא
 פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ק"ב) פְּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר
 וְלֹא בִזָּה אֶת תְּפִלָּתְךָ. הַאי קָרָא אוֹקְמוּהּ, וְאַקְשׁוּ
 בֵּיהּ תְּבַרִיָּא. (אָלָא תוּ אֵית בֵּיהּ סֵפֶר קוֹרְדִישָׁא) פְּנָה, הַקְּשִׁיב
 מִיבְעֵי לִיהּ, אוּ שְׁמַע, מָאִי פְּנָה.

אָלָא כָּל צְלוֹתִין דְּעֵלְמָא צְלוֹתִין. וְצְלוֹתָא דִּיחִיד,
 לֹא עָאל קַמִּי מְלַכָּא קְדִישָׁא, אָלָא בְּחִילָא

לשון הקודש

הוא מלמטה, עולה כבודו בכל.
 וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפוּ וְגו'.
 רַבִּי אַבְא פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קב) פְּנָה אֶל
 תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר וְלֹא בִזָּה אֶת תְּפִלָּתְךָ.
 פְּסוּק זֶה בְּאֵרוּהוּ, וְהִתְקַשׁוּ בוּ הַחֲבֵרִים.
 (אָלָא עוֹד יֵשׁ בוּ צַד בְּצִיּוּרִים רַבִּים) פְּנָה? הַקְּשִׁיב הִיךָ
 צְרִיךְ, אוּ שְׁמַע. מַה זֶה פְּנָה?

אָלָא כָּל תְּפִלּוֹת הָעוֹלָם – תְּפִלּוֹת,
 וְתְּפִלַּת הַיְחִיד לֹא נִכְנָסַת לְפָנַי הַמְּלֹךְ

רַבִּי חֲזִיָּא, כְּהִלָּל צְרִיכִים שְׁלֵשׁ דְּרָגוֹת:
 חֲסִידִים, צְדִיקִים, וְיִשְׂרָאֵלִים. וּמְשׁוּם
 שְׁנֵתְעֵלָה כְּבוֹד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֵלוּ הַדְּרָגוֹת
 חֲסִידִים מְצַד הַיְמִינִן, צְדִיקִים מְצַד
 הַשְּׂמָאל, וְיִשְׂרָאֵל מִכָּל אוֹתָם הַצְּדָדִים,
 מְשׁוּם [שְׁתֵּי שִׁירִים] שְׁיִשְׂרָאֵל כְּלוּלִים
 מִכָּלָם, וְעַל זֶה עוֹלָה תְּשׁוּבַת הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מִהַכֵּל, וְכֵן כָּבַל מְקוּם
 שְׁיִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַם אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ

תְּקִיפָא. דְּעַד לָא עָאֵלַת הָהִיא צְלוֹתָא לְאַתְעֵטְרָא
 בְּדוּכְתָהּ, אֲשַׁנַּח בָּהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַסְתְּכִי בָהּ,
 וְאַסְתְּכִי בְּחוּבוֹי וּבְזוּכוּתֵיהּ דִּיהוּא בְּרַ נָשׁ, מַה דְּלָא
 עָבִיד כֵּן בְּצְלוֹתָא דְסַנְיָאִין. דְּצְלוֹתָא דְסַנְיָאִין כַּמָּה
 אֵינוֹן צְלוֹתֵין דְּלָא (מַבְּנִי) מִן זַכָּאִין אֵינוֹן, וְעָאֵלִין כְּלָחוּ
 כְּמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלָא אֲשַׁנַּח בְּחוּבוֹיֵיהּ.

בְּגִין כְּדָּ, פְּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר, מְהֵפֵךְ וְאַסְתְּכִי
 בָּהּ, (בְּזוּכוּתֵיהּ) וְאַסְתְּכִי בָּהּ בְּמָה רְעוּתָא אֲתַעְבִּיד,
 וּמֵאֵן הָהוּא בְּרַ נָשׁ דְּצִלִּי צְלוֹתָא דָּא, וּמֵאֵן אֵינוֹן
 עוֹבְדוֹי. בְּגִין כְּדָּ, לִיבְעִי לִיּה לְבַר נָשׁ, דְּלְצִלִּי צְלוֹתָא
 בְּצַבּוּרָא. מָאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּלָא בִּזְהָ אֵת תְּפִלָּתְסָם,
 אֵף עַל גַּב דְּלָאוּ כְּלָחוּ בְּכוּוּנָה וְרְעוּתָא דְּלְבָא.

דְּבַר אַחַר פְּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר, דָּא יְחִידָאִי

לשון הקודש

מִשּׁוּם כְּדָּ פְּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר,
 מְהֵפֵךְ וּמְסַתְּפֵל בָּהּ, וּמְסַתְּפֵל (בְּזוּכוּתוֹ)
 בְּמָה רְעוּן נַעֲשָׂה, וּמִי אוֹתוֹ הָאִישׁ
 שְׁמַתְּפִלֵל תְּפִלָּה זוֹ וּמֵהֶם מַעֲשִׂיו. מִשּׁוּם
 כְּדָּ צְרִיךְ הָאָדָם לְהַתְּפִלֵל תְּפִלָּה
 בְּצַבּוּר. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁלָא בִּזְהָ
 אֵת תְּפִלָּתְסָם, אֵף עַל גַּב שְׁלָא כְּלָם
 בְּכוּוּנָה וְרְעוּן הַלֵּב.

דְּבַר אַחַר פְּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר – זֶה

הַקְּדוּשׁ אֵלָא בְּכַח חֻקִּי. שְׁעַד שְׁלָא
 נִכְנַסְתָּ אוֹתָהּ תְּפִלָּה לְהַתְּעַטְר
 בְּמִקּוּמָהּ, מִשְׁגִּיחַ בָּהּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 וּמְסַתְּפֵל בָּהּ, וּמְסַתְּפֵל בְּחֻטְאֵי וּבְזוּכוּת
 אוֹתוֹ הָאָדָם, מַה שְׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה כֵּן
 בְּתְּפִלַּת הַרְבִּיבִים, שְׁתְּפִלַּת הַרְבִּיבִים כַּמָּה
 הֵן תְּפִלוֹת שְׁאֵינֶן וּמַבְּנִי מַצְדִּיקִים, וְכִלְיָן
 נִכְנַסוֹת לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלָא
 מִשְׁגִּיחַ בְּחֻטְאֵיהֶם.

דְּאֵתְכִלְיָל בְּסִגְיָאִין. וּמֵאֵן הוּא יְחִידָאִי דְּאֵתְכִלְיָל
 בְּסִגְיָאִין, הָוִי אִימָא דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ כְּלִיל בְּתָרִין
 סְטָרִין, וּקְרָא לְבָנוֹי, וְצִלֵי צְלוּתִיהָ עֲלֵיהוּ. מָאֵן
 צְלוּתָא דִּיתְקַבְּלוֹן בְּשְׁלִימוֹ לְעֵילָא, צְלוּתָא דְּלֹא
 יִשְׁתַּעֲזֹן בְּגִלוּתָא.

בְּהָאִי שַׁעְתָּא דִּיעֲקֹב קָרָא לֹוֹן, אֶסְתַּלַּק מִנִּיהָ
 שְׂכִינְתָּא, וְהָא אֹוקְמוּהָ. וְתָא חָזִי, בְּשַׁעְתָּא
 דִּיעֲקֹב הָוִה קְאָרִי לְבָנוֹי, אֲזִדְמָנוּ אַבְרָהָם וַיִּצְחָק תַּמָּן,
 וְשְׂכִינְתָּא עַל גַּבְיֵיהוּ. וְשְׂכִינְתָּא הָוִה חֲדִי בֵיהּ בְּיַעֲקֹב,
 לְאֵתְחַבְּרָא בְּאַבְרָהָן, ^(דף רלד ע"ב) לְאֵתְקַשְׂרָא עִם נַפְשֵׁיהוּ
 כְּחַד, לְמַהוּי רְתִיבָא.

בְּשַׁעְתָּא דִּפְתַח יַעֲקֹב, וְאָמַר הָאֶסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם
 אֵת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים.
 בְּאַחֲרִית, דָּא שְׂכִינְתָּא, כְּבִיבּוּל יְהֵב עֲצִיבוּ בֵיהּ.

לשון הקודש

בְּשַׁעְתָּא שַׁעְתָּא דִּיעֲקֹב הָוִה קוּרָא לְבָנוֹי, הַזִּדְמָנוּ
 לְשָׁם אַבְרָהָם וַיִּצְחָק, וְשְׂכִינְתָּא עַל
 גַּבְיֵיהֶם. וְהַשְׂכִּינָה הָיְתָה שְׂמֵחָה בְּיַעֲקֹב
 לְהִתְחַבֵּר בְּאַבְרָהָם, לְהִתְקַשֵּׁר עִם
 נַפְשׁוֹתֵיהֶם בְּאַחַד, לְהִיזוּת מְרַבְּכָה.

בְּשַׁעְתָּא שַׁעְתָּא דִּיעֲקֹב וְאָמַר, הָאֶסְפוּ
 וְהִגִּידָה לָכֶם אֵת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם
 בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, בְּאַחֲרִית - זֶה

יְחִידֵי שְׂנַבְלָל בְּרַבִּים. וּמִיְהוּ יְחִידֵי
 שְׂנַבְלָל בְּרַבִּים? הָוִי אֹמַר זֶה יַעֲקֹב,
 שְׂהוּא כְּלוּל בְּשְׁנֵי אֲדָרִים, וּקְרָא לְבָנוֹי,
 וְהִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ עֲלֵיהֶם. אִיזוּ תְּפִלָּה
 שִׁיתְקַבְּלוּ בְּשְׁלָמוֹת לְמַעְלָה? תְּפִלָּה
 שְׂלֵא יִשְׁמְדוּ בְּגִלוּת.

בְּשַׁעְתָּא זֶה שְׂקָרָא לְהֶם יַעֲקֹב, הַסְתַּלַּקָה
 מִמְּנוּ שְׂכִינְתָּה, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ. וּבֵא וְרֵאָה,

וְאֶסְתַּלַּק. וּלְבַתֵּר אֶהְדְּרוּ לָהּ בְּנָוִי, בְּיַחְזִירֵי דְמִילֵיהּוּ,
 וּפְתָחוּ וְאָמְרוּ, (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּהֵיא שְׁעָתָא
 קָאִים לָהּ יַעֲקֹב, וְאָמַר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ
 לְעוֹלָם וָעֶד, וְאֶתִּישְׁבֵת שְׁכִינְתָא בְּדוּכְתָהּ. וַיִּקְרָא
 יַעֲקֹב, מָאִי קְרִיאָה חָכָא. אֵלָא קְרִיאָה, לְקַיְמָא
 דּוּכְתֵיהּוּ, לְקַיְמָא לֹון לְעִילָא וְתַתָּא.

תָּא תָּוִי, בְּכָל אַתְר קְרִיאָה בְּהַאי גְּוֹנָא, דְּכְתִיב,
 (במדבר יג) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נֹון יְהוֹשֻׁעַ,
 לְקַיְמָא דּוּכְתֵיהּ, בְּאַתְר דְּאַצְטְרִיךְ, וּלְקַשְׂרָא לִיהּ. וְכֵן
 (בראשית כה) וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. וְכְתִיב, (בראשית לג) וַיִּקְרָא לוֹ
 אֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא קַיִים לִיהּ לְאַתְר
 דָּא בְּשִׁמְא דָּא. קְרִיאָה לְקַיְמָא קָא אֶתִּיא.

אִי תִימָא (יונה ג) וַיִּקְרָאוּ אֵל אֱלֹהִים, (יונה ב) קְרָאתִי
 מִצָּרָה לִי אֵל ה', הָכִי הוּא וְדָאִי, לְקַשְׂרָא

לשון הקודש

בַּא רְאָה, בְּכָל מְקוֹם קְרִיאָה בְּגִנּוּן זָה,
 שְׁכָתוּב (במדבר יג) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן
 נֹון יְהוֹשֻׁעַ, לְקַיִם מְקוֹמוֹ בְּמְקוֹם שְׁצִרִיךְ
 וּלְקַשֵּׁר אוֹתוֹ. וְכֵן (בראשית כה) וַיִּקְרָא שְׁמוֹ
 יַעֲקֹב. וְכְתוּב וַיִּקְרָא לוֹ אֵל אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל. הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַעֲמִידוּ
 לְמְקוֹם זֶה בְּשֵׁם זֶה. הַקְּרִיאָה בְּאָה
 לְקַיִם.

אם תאמר ויקראו אל אלהים, קראתי

השכינה, כפיכול נתן בו עצבות,
 והסתלק. ואחר כך החזירו אותה בניו
 ביחוד הדברים שגלהם, ופתחו ואמרו
 (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
 הַעֲמִידָה יַעֲקֹב, וְאָמַר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
 מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, וְהִתְיַשְׁבֵּה הַשְּׁכִינָה
 בְּמְקוֹמָהּ. וַיִּקְרָא יַעֲקֹב, מַה קְרִיאָה
 כָּאֵן? אֵלָא קְרִיאָה, לְקַיִם מְקוֹמָם, לְקַיִם
 אוֹתָם לְמַעַלָּה וּמַטָּה.

וּלְקַיִמָּא קַיּוּמָא לְעִילָא. וּמֵאֵן אֵיהּ, סְדוּרָא דְשַׁבְּתָא
 דְּמֵאֲרִיָּה. וְכָל אֵינּוֹן מְלִין דְּבַעָאן קַמֵּי מֵאֲרִיָּה, קַיּוּמָא
 יְהִיב לֵיהּ לְמֵאֲרִיָּה, דְּאֲחִזֵּי דְבִיהּ תְּלִיא כֹּלָא, וְלֹא
 בְּאַתְרַּא אַחְרָא, הָא כֹּלָא קַיִים קַיּוּמָא. כִּהֲאֵי גְוֹנָא
 וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו, קַיִים לֹזֵן בְּקַיּוּמָא שְׁלִים.
 בְּגֹוֹנָא דָּא וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, אֲתַקְיִים בְּקַיּוּמִיהּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, א' דַּוִּיקְרָא, אַמְאֵי הִיא זַעֲרָא.
 אָמַר לֵיהּ, אֲתַקְיִים מֹשֶׁה בְּשְׁלִימוֹ, וְלֹא בְּכֹלָא,
 דְּהָא אֲסִתְלַק מֵאֲתִתִּיהּ. בְּסַפְרֵי קְדָמָאֵי אָמְרֵי
 לְשַׁבְּתָא, וְאַנְן חָכֵי תַנִּינָן, מָאֵי דְאַסְתְּלַק לְעִילָא,
 יִתְקַשֵּׁר לְעִילָא וְלִתְתָא, וּכְדִין, אֵיהּוּ שְׁלִים. תוּ, אֶלְיָף
 זַעֲרָא מֵאַתְרַּא זַעֲרָא הָוָה, זַעֲרָא דְאֵיהּוּ רַב
 בְּאַתְחַבְרוּתִיהּ לְעִילָא. (נ"א לְעִילָא וְתַתָּא וּכְדִין שְׁלִים).

לשון הקודש

היא קטנה? אמר לו, התקנים משה
 בשלמות, ולא בכל, שהרי הסתלק
 מאשתו. בספרי הקדמונים אמרו
 לשבת, ואנו כף שנינו: מה שנתעלה
 למעלה, יתקשר למעלה ולמטה, ואז
 הוא שלם. עוד, אֶלְיָף קטנה היתה
 במקום קטן, קטן קטן שהוא גדול
 בהתחברותו למעלה. ולמעלה ולמטה ואז
 נשלם.

מצרה לי אל ה' - כף הוא ודאי, לקשר
 ולקיים קיום העליון, ומהו? סדור של
 שבת רבנו, וכל אותם דברים
 שצריכים לפני רבנו, קיום גותן לו
 לרבנו שמראה שהכל תלוי בו ולא
 במקום אחר, הרי הכל מעמיד קיום.
 כמו זה ויקרא יעקב אל בניו, העמידם
 בקיום שלם. כמו זה ויקרא אל משה,
 התקנים בקיומו.

אמר רבי יצחק, א' של ויקרא למה

וַיֹּאמֶר, מָאִי וַיֹּאמְרוּ. הֲאֵא וּקְמוּתָהּ, (בְּמַה דְּאֵת אָמַר, וַיֹּאמֶר בְּלַבּוֹ) (ישעיה מט) **וְאָמַרְתָּ בְּלִבְכֶּךָ, אָמִירָה בַחֲשָׁאִי. הֲאָסְפוּ, אָסְפוּ מִיּוֹבְעֵי לֵיהּ, בְּמַה דְּאֵת אָמַר,** (תהלים ג) **אָסְפוּ לִי חֲסִידֵי. אֵלָּא** (ס"א קניים לזן) **קִים לָן הֲאָסְפוּ מֵאַתָּר דְּלְעִילָא הוּא. הֲאָסְפוּ בְּקִשׁוּרָא שְׁלִים בְּיַחְדָּא חַד. וְאַנְיָדָה לָכֶם, מָאִי וְאַנְיָדָה, רוּא דְחַכְמַתָּא אִיהוּ.**

רַבִּי יוֹסִי שְׁאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיהּ, וְאַנְיָדָה, אוּ וַיִּגְד, אוּ וַיִּגְדוּ, וְכֵן בְּלָחוּ, דְּתַנִּיעֵן דְּרוּא דְחַכְמַתָּא אִיהוּ, אֲמַאי בְּמִלָּה דָּא (בְּבִלְחָה) אִיהוּ רוּא דְחַכְמַתָּא. אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלָה דְּאֵתִיא בְּגִימ"ל דְּל"ת בְּלָא פִירוּדָא, וְהֵאִי אִיהוּ רוּא דְחַכְמַתָּא. מְלָה דְּאֵתִיא בְּשְׁלִימוּ בְּרוּא דְאַתְנוּן, חָכִי הוּא, פִּד אֵינוֹן בְּחַכְמַתָּא. אֲבָל דְּל"ת בְּלָא גִימ"ל, לָאוּ הוּא שְׁלִימוּ, וְכֵן גִּימ"ל בְּלָא דְל"ת. דְּהֵא דָּא בְּדָא אֲתַקְשְׁרוּ בְּלָא

לשון הקודש

לו, וְאַנְיָדָה, אוּ וַיִּגְד, אוּ וַיִּגְדוּ, וְכֵן בְּלָחוּ, שְׁשִׁנִּיעוּ שְׁסוּד הַחֲכָמָה הַיָּא, לְמַה בְּדָבָר זֶה (בְּבִלְחָה) הוּא בְּסוּד הַחֲכָמָה? אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שְׁהוּא דְבָר שְׂבָא בְּגִימ"ל דְּל"ת בְּלִי פִירוּד, וְזֶהוּ סוּד הַחֲכָמָה. דְּבָר שְׂבָא בְּשִׁלְמוֹת בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת בְּךָ הוּא בְּשִׁהֶם בְּחַכְמָה, אֲבָל דְּל"ת בְּלִי גִימ"ל אֵינוֹ שְׁלְמוֹת, וְכֵן גִּימ"ל בְּלִי דְל"ת, שְׁתֵּרִי זֶה בְּזַה נְקִשְׁרוּ

וַיֹּאמֶר, מַה זֶה וַיֹּאמְרוּ? הֲרֵי פִירוּדָהּ, וְכֵמוּ שְׁנַאמֶר וַיֹּאמֶר בְּלַבּוֹ וְאָמַרְתָּ בְּלִבְכֶּךָ – אָמִירָה בַחֲשָׁאִי הֲאָסְפוּ?! אָסְפוּ הָיָה צְרִיךְ, כְּמוֹ שְׁנַאמֶר (תהלים ג) אָסְפוּ לִי חֲסִידֵי. אֵלָּא וְהַקִּים לְהֶם קִים לָנוּ, הֲאָסְפוּ מִמְּקוֹם שְׁלְמַעְלָה הוּא. הֲאָסְפוּ, בְּקִשׁוּר שְׁלִים בְּיַחְדוֹ אַחַד. וְאַנְיָדָה לָכֶם, מַה זֶה וְאַנְיָדָה לָכֶם? סוּד חַכְמָה הוּא. רַבִּי יוֹסִי שְׁאִיל אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר

פִּירוּדָא, וּמֵאן דְּאַפְרִישׁ לוֹן, גָּרִים לְגַרְמִיָּה מוֹתָא,
וְרָזָא דָּא חוֹבָא דְּאָדָם.

בְּגִין כֶּךָ, הוּא מְלָה דְרָזָא דְחֲכַמְתָּא, וְאַף עַל גַּב
דְּאִית יו"ד לְזַמְנִין בֵּין גִּימ"ל לְדָל"ת, לָאוּ הָיוּ
פִּירוּדָא, וְכִלְא קְשׁוּרָא חָדָא, וְעַל דָּא מְלָה דָּא, חָכְי
הוּא וְדָאֵי. וְאַגִּידָה לְכֶם, רָזָא דְחֲכַמְתָּא, בְּעָא לְגַלְאָה
סוּפָא דְכָל עוֹבְדֵיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל.

וְאֵי תִימָא, דְלָא גְלִי מָאֵי דְבְעָא לְגַלְאָה, אֵי חָכְי,
אַמָּאֵי כְתִיב בְּאוּרֵייתָא מְלָה דִיעֶקֶב שְׁלִימָא,
וְאַתְפָּגִים לְבַתָּר, וְלָא אֲשַׁתְּלִים מְלָה. אֶלָּא וְדָאֵי
אֲשַׁתְּלִים, כֹּל מַה דְאַעֲטְרִיךְ לְגַלְאָה גְלִי וְסָתִים, אָמַר
מְלָה וְגְלִי לְבַר וְסָתִים לְגוֹ. וּמְלָה דְאוּרֵייתָא לָא
אַתְפָּגִים לְעֵלְמִין.

וְכִלְא הוּא סָתִים בִּיה בְּאוּרֵייתָא, בְּגִין דְאוּרֵייתָא

לשון הקודש

וְאִם תֹּאמַר שְׁלֵא גְלָה מַה שְּׂרַעָה לְגַלוּת,
אִם כֶּךָ אִזּוּ לְמַה כְּתוּב בַּתּוֹרָה דְּבַר שֶׁל
יַעֲקֹב הַשְּׁלָם, וְאַחַר כֶּךָ נִפְגָּם, וְלָא
הַשְּׁתַלֵּם הַדְּבָר? אֶלָּא וְדָאֵי שְׁהַשְּׁתַלֵּם,
כֹּל מַה שְּׂעָרִיךְ לְגַלוּת גְלָה וְהַסְתִיר, אָמַר
דְּבַר וְגְלָה בַחוּץ וְהַסְתִיר לְפָנִים. וְדְבַר
תּוֹרָה לָא נִפְגָּם לְעוֹלָמִים.
וְהַכֹּל הוּא נִסְתָּר בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם

בְּלִי פִירוּד, וּמֵי שְׂמִפְרִידָם, גּוֹרָם לְעַצְמוֹ
מָוֶת, וְסוּד זֶה הוּא הַטָּאוּ שֶׁל אָדָם.
מִשּׁוּם כֶּךָ הוּא דְבַר שֶׁל סוּד חֲכָמָה. וְאַף
עַל גַּב שֵׁישׁ יו"ד לְפַעֲמִים בֵּין גִּימ"ל
לְדָל"ת, אִין פִּירוּד, וְהַכֹּל קְשֶׁר אֶחָד. וְעַל
זֶה דְבַר זֶה כֶּךָ הוּא וְדָאֵי, וְאַגִּידָה לְכֶם –
סוּד הַחֲכָמָה, שְּׂרַעָה לְגַלוּת אֶת סוּף כֹּל
מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

הוא שלימו דכלא, שלימו דלעילא ותתא, ולא אית
מלה או את באורייתא פנימו. ויעקב כל מה
דאצטריך ליה למימר אמר, אבל גלי וסתים, ולא
פנים מפל מה דבעא אפילו אות אחת.

רבי יהודה ורבי יוסי הוו יתבי יומא חד אפתחא
דלוד. אמר רבי יוסי לרבי יהודה, הא דחמינן
דיעקב בריך לבנוי, חמינן ממה דכתיב, ויברך אותם,
אבל אן ברכתא דלהון. אמר ליה, כלא ברבאן אינון
דברוך להו. פגון, יהודה אתה יודוך אחיד. דן ידין
עמו. מאשר שמנה לחמו. וכן פלהו.

אבל מה דבעי לגלי לון לא גלי, דבעא לגלאה
להו את הקץ. והא אוקמוה, דאית קץ
לימינא, ואית קץ לשמאלא, ובעא לגלאה לון את
הקץ, פגין לאסתמרא (דף רלח ע"א) ולא תדכאה מערלה.

לשון הקודש

ראינו ממה שכתוב ויברך אותם, אבל
איפה הברכה שלהם? אמר לו, כל
הברכות הם שברך אותם, פמו יהודה
אתה יודוך אחיד, דן ידין עמו, מאשר
שמנה לחמו, וכן כלם.

אבל מה שרצה לגלות להם לא גלה,
שרצה לגלות להם את הקץ והרי
פרשוה שיש קץ לזמין ויש קץ לשמאל,

שהתורה היא שלמות הכל, שלמות של
מעלה ולמטה, ואין אות או דבר בתורה
פגום, ויעקב, כל מה שהצטרך לומר
אמר, אבל גלה והסתיר, ולא פנים מפל
מה שרצה אפילו אות אחת.

רבי יהודה ורבי יוסי היו יושבים יום
אחד על פתח לוד. אמר רבי יוסי לרבי
יהודה, זה שראינו שנעקב ברך את בניו,

וּמֵאֵן דְּגַלֵּי לֹוֹן אֶתְיַדַּע וְאַתְגַּלֵּי, עַד דְּעָאֵלוּ לְאַרְעָא
 קַדִּישָׁא. אָבֵל מְלִין אַחֲרֵינִין לָאוּ אֵינֹון בְּאַתְגַּלְיָא,
 וְסִתְיֻמִּין אֵינֹון בְּאַזְרֵיתָא, בְּתַאי פְּרִשְׁתָּא דִּיעֻקֵּב,
 וּבְאַיֵנוֹן בְּרַכָּאן.

פְּתַח וְאָמַר. רְאוּבֵן בְּכָרִי אֶתָּה כְּחֵי וְרֵאשִׁית אוֹנֵי.
 מָאִי קָא חָמָא יַעֲקֹב לְמִפְתַּח בְּרֵאוּבֵן, לִיפְתַּח
 בִּיהוּדָה, דְּאִיהוּ קַדְמָאָה לְכָל מִשְׁרֵיין, וְאִיהוּ מְלַכָּא,
 וְחַמֵּינֵן דְּלֵא בְּרַבִּיה וְסָלִיק בְּרַכָּאן מִנִּיה, עַד דְּאַתָּא
 מוֹשֶׁה וְצִלֵּי צְלוּתָא עֲלִיה. בְּמָה דְאַתָּ אָמַר, (דְּבָרִים לג)
 יְחִי רְאוּבֵן וְאֵל יָמוֹת.

אָבֵל וְדָאִי בְּרַבִּיה, וְסָלְקָא תְּהוּא בְּרַכָּתָא לְאַתְרֵיה.
 לְבַר נֶשׁ דְּתָהוּ לִיה בְּרַ, פֶּד מָטָא וּמְנִיה
 לְאַסְתְּלָקָא מֵעֲלָמָא, אֶתָּא מְלַכָּא עֲלִיה, אָמַר, הָא כָּל
 מְמוּנָא דִּילֵי, לִיְהוּי בִידָא דְּמְלַכָּא נְטִיר לְבָרָאִי. פֶּד

לשון הקודש

בְּרֵאוּבֵן? שִׁיפְתַּח בִּיהוּדָה, שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן
 לְכָל הַמַּחְנוֹת, וְהוּא מְלַךְ, וְרֵאֵינוּ שְׂלֵא
 בְּרַךְ אוֹתוֹ וְסָלַק בְּרָכוֹת מִמֶּנּוּ, עַד שֶׁבָּא
 מוֹשֶׁה וְהִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה עֲלָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (דְּבָרִים לג) יְחִי רְאוּבֵן וְאֵל יָמוֹת.

אָבֵל וְדָאִי בְּרַכוּ, וְעֲלָתָה אוֹתָה בְּרַכָּה
 לְמִקּוּמָה. לְאָדָם שֶׁהָיָה לוֹ בֶּן, כְּשֶׁהִגִּיעַ
 זְמַנוֹ לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, בָּא הַמְּלַךְ

וְרָצָה לְגַלוֹת לָהֶם אֵת תְּקוּן פְּדֵי לְהַשְׁמֵר
 וְלְהַטְהֵר מֵעֲרָלָה. וְמָה שֶׁגָּלָה לָהֶם גּוֹדַע
 וְהִתְגַּלָּה עַד שֶׁנִּכְנְסוּ לְאַרְצֵן הַקְּדוּשָׁה,
 אָבֵל דְּבָרִים אַחֲרֵים אֵינֶם בְּגִלוּי, וְהֵם
 נִסְתָּרִים בַּתּוֹרָה בְּפִרְשָׁה תּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב
 וּבְאוֹתָן הַבְּרָכוֹת.

פְּתַח וְאָמַר, רְאוּבֵן בְּכָרִי אֶתָּה כְּחֵי
 וְרֵאשִׁית אוֹנֵי. מָה רָאָה יַעֲקֹב לְפַתַּח

חמי מלפא דברי אתחוי, יהיב ליה. כך יעקב אמר.
 ראובן בכרי אתה, רחימא דמעיי אנת, אבל
 ברכאן דילך יסתלקון בידיא דמלפא
 קדישא, עד דיחמי בד, בגין דאזלת לקבל אפך וגו',
 בתרגומו: ראובן בכורי אתה וגו'. רבי אלעזר פתח
 ואמר, (יחזקאל לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוח וגו'. פמה
 אטימין אינון בני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין
 ביקרא דמלפא, דהא אורייתא אכריז עליהו בכל
 יומא, ולית מאן דעזית אודניה לקבליה. האי קרא
 קשיא, ביון דכתיב הנבא אל הרוח, אמאי זמנא
 אתרא הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח.

אלא מפאן אוליפנא רזא דתכמתא, תרין קיימין
 הנא, חד לאתערא מתתא לעילא, דאי
 לא מתערין לתתא, לא מתערין לעילא.

לשון הקודש

אטומים הם בני אדם שלא יודעים ולא
 משגיחים בכבוד המלך, שהרי התורה
 מכריזה עליהם בכל יום, ואין מי
 שמקשיב באזניו כנגדה. פסוק זה קשה,
 ביון שפיתוב הנבא אל הרוח, מדוע פעם
 נוספת הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח?
 אלא מפאן למדנו סוד התכמה, שנים
 עומדים פאן - אחד לעורר מלמטה
 למעלה, שאם לא מתעוררים למטה לא

אלין. אמר, הרי כל פמוני יהיה ביד
 המלך שמור לבני ישראל המלך שפנו
 ראוי, אז נתן לו. כך יעקב אמר.

ראובן בכרי אתה, אהוב מעי אתה,
 אבל הפרכות שלך יעלו בידי המלך
 הקדוש עד שיראה אותך, משום שהלכת
 כנגד אפך וגו', בתרגומו. ראובן בכרי
 אתה וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (יחזקאל
 לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוח וגו'. פמה

וּבַאֲתֵּירוֹתָא דְלִתְתָּא אֲתֵּער לְעִילָא. הֲנֵבֵא אֶל
הַרוּחַ מִתְתָּא לְעִילָא. הֲנֵבֵא בֶן אָדָם וְאָמַרְתָּ אֶל
הַרוּחַ, מִעִילָא לְתִתָּא.

דְּהָא אֶפִּילוּ לְעִילָא, בְּאֲתֵּירוֹתָא דְלִתְתָּא, נְקִיט
תְּהוּא עֲלָאָה מִעֲלָאָה מִנִּיהּ. כְּגוֹן הָאֵי קָרָא,
(יחזקאל לז) כֹּה אָמַר ה' מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הַרוּחַ,
מֵאַרְבַּע רוּחוֹת, דָּא דְרוּם וּמִזְרַח וְצָפוֹן וּמִמְעָרְב, וְרוּחַ
אֲתֵּיא מִמְעָרְב, בְּאֲתֵּחְבְּרוֹתָא דְאֵלִין אַחֲרֵינָן. כְּמָה
דְּאֵתְ אָמַר, (במדבר כא) כָּרוּחַ נְדִיבֵי הָעָם וְגו'.

וּמִהֲכָא נְפָקִין רוּחִין וְנִשְׁמָתִין לְבָנֵי עֲלָמָא
לְאַצְטִיירָא בְּהוּ. וּפְחֵי, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר,
(בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאֶפְיוֹ נְשָׁמַת חַיִּים. תָּא חֲזִי, נְקִיט מִהָאֵי
גִיסָא, וַיְהִיב בְּגִיסָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים
הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינֶנּוּ מָלֵא. אֲמַאי אֵינֶנּוּ מָלֵא,
כְּגוֹן דְּנְקִיט וַיְהִיב, אָעִיל וְאַפִּיק.

לשון הקודש

ומזרח וצפון ומערב, ורוח באה ממערב
בהתחברות של אלה האחרים, כמו
שנאמר (במדבר כא) כָּרוּחַ נְדִיבֵי הָעָם וְגו'.
וּמִכָּאֵן יוצאות רוחות ונשמות לְבָנֵי
העולם להצטיר בהם, וְגוֹשְׁבִים, כמו
שנאמר (בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאֶפְיוֹ נְשָׁמַת
חַיִּים. בא ראה, לוקח מצד זה ונותן בצד
אחר, ועל זה (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים

מתעוררים למעלה, ובהתעוררות
שלמטה מתעורר למעלה. הֲנֵבֵא אֶל
הַרוּחַ - מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, הֲנֵבֵא בֶן אָדָם
וְאָמַרְתָּ אֶל הַרוּחַ - מִלְמַעְלָה לְמַטָּה.
שְׁחָרֵי אֶפְלוּ לְמַעְלָה, כִּהֲתַעֲוֲרוּת
שְׁלִמְטָה לוקח אותו עליון מהעליון מִמֶּנּוּ.
כְּמוֹ פְסוּק זֶה, כֹּה אָמַר ה' מֵאַרְבַּע רוּחוֹת
בְּאֵי הַרוּחַ. מֵאַרְבַּע רוּחוֹת - זֶה דְרוּם

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאִיל שְׁאַלְתָּא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר,
 הוֹאִיל וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי קַמִּיה דְּבְנֵי נְשָׂא
 יְמוּתוֹן, אֲמַאי נְחִית נְשַׁמְתִּין לְעֵלְמָא, וְאֲמַאי אֲעִטְרִיךְ
 לִיה. אָמַר לִיה, שְׁאַלְתָּא דָּא קַמִּייהוּ דְּרַבְּנָן שְׁאִילוּ
 כְּמָה וְכְמָה, וְאוּקְמוּהָ. אֲבָל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהוּב
 נְשַׁמְתִּין דְּנַחְתִּין לְהַאי עֵלְמָא, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא יְקָרִיה,
 וְנָקִיט לֹזן לְבַתָּר, אִי חָכִי אֲמַאי נַחְתוּ.

אַלְא, רָזָא דָּא, חָכִי הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (משלי ה) שְׂתֵה
 מִיָּם מְבוֹרָךְ וְנִזְזָלִים מִתּוֹךְ בְּאֵרְךָ, הָא
 אוּקְיָמָנָא. בּוֹר, אַתְר דְּלֹא נְבִיעַ מִגְּרַמִּיה, וְאִימְתִי
 נְבָעִין חֵינִי מִיָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּאַשְׁתָּלִים נְשַׁמְתָּא בְּהַאי
 עֵלְמָא, כּד סָלְקָא לְהַהוּא אַתְר דְּאַתְקַשְׁר בֵּיה, כְּדִין
 הוּא שְׁלִים, מְכָל סְטָרִין מִתְתָּא וּמַעִילָא. (ס"א וּמְכָל סְטָרִין).

לשון הקודש

להודיע את כבודו, ולזכות אותן אחר
 כך. אם כך למה ירדו?

אַלְא סוּד זַה כְּךָ הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (משלי
 ה) שְׂתֵה מִיָּם מְבוֹרָךְ וְנִזְזָלִים מִתּוֹךְ
 בְּאֵרְךָ. הַרִי פְּרִשׁוּהָ, בּוֹר – מְקוּם שְׁלֹא
 נֹבַע מַעְצָמוֹ. וּמְתִי נֹבָעִים הַפְּמִים הִלְלוּ?
 בְּשַׁעַה שְׁהַשְׁתְּ לְמָה הַנְּשַׁמָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה,
 בְּשַׁעוֹלָה לְאוֹתוֹ מְקוּם שְׁנִקְשְׁרָה בּוֹ, אִז
 הוּא שְׁלֵם מְכָל הַצְּדִדִים, מִמְּטָה
 וּמִמַּעַלָּה וּמְכָל הַצְּדִדִים.

אל הים והים איננו מלא. למה איננו
 מלא? משום שלוקח ונותן, מכנים
 ומוציא.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאִיל שְׁאַלְתָּא אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן.
 אָמַר, הוֹאִיל וְגִלּוּי לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא שְׁבַנֵי אָדָם יְמוּתוֹ, לְמָה הוֹרִיד
 נְשַׁמּוֹת לְעוֹלָם, וְלְמָה הוּא צְרִיךְ אֶת זֶה?
 אָמַר לוֹ, שְׁאַלְתָּא זֶה לְפָנֵי רַבְּנָן שְׁאִילוּ
 כְּמָה וְכְמָה, וּבְאֵרוּהָ, אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא נוֹתֵן נְשַׁמּוֹת שְׁיִוְרָדוֹת לְעוֹלָם הַזֶּה

וְכַד נִשְׁמָתָא סְלָקָא, כְּדִין אֲתַעַר תִּיאַוּבְתָּא דְנוֹקְבָא
 לְגַבֵּי דְכוּרָא, וְכְדִין נְבַעִין מִנָּא מִתְתָּא לְעִילָא.
 וְכוּר, אֲתַעְבִּיד בְּאֵר, מִיּוֹן נְבִיעָאן. וְכְדִין אֲתַתְּכְרוּתָא
 וְיַחְוּדָא (נ"א וויסודא) וְתִיאַוּבְתָּא וְרַעְוָא אֲשַׁתְּכַת. (לְהָא) דְהָא
 בְּנִשְׁמָתָא דְעַדִּיקָא אֲשַׁתְּלִים הָהוּא אֲתֵר, וְאֲתַעַר
 חֲבִיבוּתָא וְרַעְוָתָא לְעִילָא, וְאֲתַתְּכַר בְּחַד.

רְאוּבֵן בְּכָרֵי אֲתָה, חָכִי הוּא וְדָאֵי, טַפְּה קַדְמָא
 דְיַעֲקֹב הָוָה, וְרַעְוִיתִיה בְּאֲתֵר אַחְרָא הָוָה
 כְּמָה דְאֲתַמָּר. תָּא חַזִּי, רְאוּבֵן וְכֻלְהוּ שְׁבַטֵין תְּרִיסֵר,
 כֻּלְהוּ אֲתַאֲחַדָן בְּשַׁבְיַתָּא, וְכַד חָמָא יַעֲקֹב לְשַׁבְיַתָּא
 עַל גַּבֵּיה, קָרָא לְבְנוֹי תְּרִיסֵר לְאֲתַתְּכְרָא בְּהַ.

וְתָא חַזִּי, עֲרִסָא שְׁלִימָתָא לָא אֲשַׁתְּכַת מִן יוֹמָא
 דְאֲתַתְּכְרֵי עַלְמָא, כִּהִיָּא שַׁעְתָּא דְבַעָא
 יַעֲקֹב לְאֲסַתְּלָקָא מִעַלְמָא, אַבְרָהָם מִיּוֹמֵינִיה, יַעֲחָק

לשון הקודש

ראשונה של יעקב היתה, ורצונו
 במקום אחר היה, כמו שנתבאר. בא
 ראה, ראובן וכל שנים עשר השבטים,
 כלם אחוזים בשכינה, וכשראה יעקב
 את השכינה עליו, קרא לשנים עשר
 בניו להתחבר עמה.

ובא וראה, מטה שלמה לא נמצאה
 מיום שנברא העולם פאותה השעה
 שרצה יעקב להסתלק מן העולם.

וכשנשמח עולה, אז מתעוררת
 תשוקת הנקבה לזכר, ואז נובעים מים
 מלמטה למעלה, ובור נעשה באר, מים
 נובעים, ואז התחברות ויחוד וויסוד
 ותשוקה ורצון נמצאים, ולזה שהרי
 בנשמת הצדיק נתקן אותו מקום,
 ומתעוררת חביבות ורצון למעלה
 ומתחברים באחד.

ראובן בכרי אתה. כך הוא ודאי, מטה

מִשְׁמָא לִיָּהּ, יַעֲקֹב הָוּה שָׁכִיב בִּינֵייהוּ, שְׁכִינְתָא קַמֵּיהּ.
 בֵּינּוּ דְחַמָּא יַעֲקֹב כָּךְ, קָרָא לְבָנָיו, וְאַחִיד לֹון סַחְרֵינִיה
 דְּשְׁכִינְתָא, וְסִדֵּר לֹון בְּסִדּוּרָא שְׁלִים.

מֵנָּה לָן דְּסִדֵּר לֹון סַחְרֵינִיה דְּשְׁכִינְתָא, דְּכָתִיב
 הָאֶסְפוּ, וּכְדִין אֲשַׁתַּפַּח תַּמָּן שְׁלִימוּ דְכֻלָּא,
 וּכְמָה רְתִיבִין עֲלָאִין סַחְרֵינִיהוּ. פְּתַחֵי וְאָמְרוּ, (דְּבֵרֵי הַיָּמִים
 א כ ט) לָךְ ה' הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְגו', כְּדִין אֲתַכְּנִישׁ
 שְׁמַשָּׂא לְגַבִּיה דְּסִיְהָרָא, וְאַתְקָרִיב מְזֻרַח בְּמַעְרַב.
 הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיֵּאֲסֹף רַגְלָיו אֶל הַמַּטָּה, וְאַתְנַהִיר
 סִיְהָרָא, וְאַשְׁתַּפַּח בְּשְׁלִימוּ. וּכְדִין וַדָּאי תַּנִּינָן, יַעֲקֹב
 אָבִינוּ לָא מוּת. בֵּינּוּ דְחַמָּא יַעֲקֹב (ס"א סְדוּרָא) סְטָרָא
 שְׁלִים, מַה דְּלֹא אֲשַׁתַּפַּח חָכִי לְבַר נָשׁ אֲחֵרָא, חֲדֵי,
 וְשַׁבַּח לִיָּהּ לְקַדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וּפְתַח וּבְרוּךְ לְבָנָיו,
 כָּל חַד וְחַד בְּדַקָּא יָאוּת לִיָּהּ.

לשון הקודש

וְהַגְּבוּרָה וְגו'. אִזּוּ הַתְּכַנֵּס הַשֶּׁמֶשׁ אֶל
 הַלְּבָנָה, וְהַתְּקַרֵּב מְזֻרַח לְמַעְרַב. זְהוּ
 שְׁכַתוּב וַיֵּאֲסֹף רַגְלָיו אֶל הַמַּטָּה,
 וּמְאִירָה הַלְּבָנָה, וְנִמְצְאָת בְּשַׁלְמוּת. וְאִזּוּ
 וַדָּאי שְׁנִינּוּ, יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מוּת. בֵּינּוּ
 שְׁרָאָה יַעֲקֹב וּפְדֵרוּ צַד שְׁלָם, מַה שְׁלֹא
 נִמְצָא כָּךְ לְבָן אָדָם אַחֵר, שְׁמַח וְשַׁבַּח
 אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּפְתַח וּבְרוּךְ אֶת
 בְּנָיו, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרָאוּ לוּ.

אֲבָרְהָם מִימֵינוּ, יִצְחָק מִשְׁמָאלוּ (ד"ו),
 יַעֲקֹב הָיָה שׁוֹכֵב בִּינֵיהֶם, שְׁכִינָה לְפָנָיו.
 בֵּינּוּ שְׁרָאָה כָּךְ יַעֲקֹב, קָרָא לְבָנָיו, וְאַחֵז
 אוֹתָם סְבִיב הַשְׁכִּינָה, וְסִדֵּר אוֹתָם
 בְּסִדּוּר שְׁלָם.

מֵנָּה לָנוּ שְׁסַדְרָם סְבִיב הַשְׁכִּינָה?
 שְׁכַתוּב הָאֶסְפוּ, וְאִזּוּ נִמְצְאָה שֵׁם
 שְׁלָמוּת הַכֹּל, וּכְמָה מְרַכְבּוֹת עֲלִיוֹנוֹת
 סְבִיבָם. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ, לָךְ ה' הַגְּדוּלָּה